

Sygn. akt I CSK 258/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Instytutu Reumatologii im.[...] z siedzibą w W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Starosty P.
o wpis,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego
z dnia 7 kwietnia 2011 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 12 stycznia 2011 r., Dz. Kw. „x”, w części dotyczącej wniosku o wpis w księdze wieczystej nr „y” oraz wniosku o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości, dla której prowadzony jest zbiór dokumentów ZD [...] i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego; poza tym skargę kasacyjną oddala.

Uzasadnienie.

Instytut Reumatologii im.[...] złożył trzy wnioski o dokonanie wpisu; w pierwszym z nich domagał się sprostowania działu I-O księgi wieczystej nr „y” przez ujawnienie działki nr 37 oraz wpisania w tej księdze wnioskodawcy jako użytkownika wieczystego gruntu i właściciela budynków (Dz. Kw. „x”), w drugim – założenia księgi wieczystej dla części działki nr 37, objętej zaginioną księgą wieczystą dawną „W. S.” oraz wpisania w nowo założonej księdze wnioskodawcy jako użytkownika wieczystego gruntu i właściciela budynków (Dz. Kw. „z”), a w trzecim – założenia księgi wieczystej dla części działki nr 37, objętej zbiorem dokumentów ZD [...] oraz wpisania w nowo założonej księdze wnioskodawcy jako użytkownika wieczystego gruntu i właściciela budynków (Dz. Kw. „m”).

Sąd Rejonowy zarządził połączenie złożonych wniosków (Dz. Kw. „x”, Dz. Kw. „z” i Dz. Kw. „m”) do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, a następnie postanowieniem z dnia 12 stycznia 2011 r. we wszystkich połączonych sprawach oddalił wnioski.

Ustalił, że księga wieczysta nr 8854/9 prowadzona jest dla nieruchomości gruntowej położonej w S., stanowiącej działkę nr 5 oraz że w dziale II tej księgi jest wpisany Skarb Państwa – Instytut Reumatologiczny w W. Z kolei zbiór dokumentów ZD [...] prowadzony jest dla nieruchomości o powierzchni około 10 000 m² położonej przy ul. P. [...] w K., objętej wcześniej zaginioną księgą hipoteczną „O. K. NR 157, 158 i 159”. Nieruchomość tę w dniu 7 grudnia 1949 r., na podstawie umowy sprzedaży objętej aktem notarialnym sporządzonym przed K. H., nabył Skarb Państwa.

Decyzją z dnia 2 marca 2009 r. Wojewoda stwierdził, że z dniem 29 lipca 1997 r. Instytut Reumatologiczny w W., którego następcą prawnym jest Instytut Reumatologii im.[...] , z mocy prawa nabył nieodpłatnie prawo użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa, położonego w K. przy ul. P. [...] w obrębie 03-11, składającego się z dz. ew. nr 37 o obszarze 2,0178 ha, uregulowanej w księdze wieczystej nr „y”, zbiorze dokumentów ZD [...] i w księdze hipotecznej „W. S.”, oraz prawo własności znajdujących się na tym gruncie budynków. Nabycie nastąpiło na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 24

kwietnia 1997 r. o zmianie ustawy o jednostkach badawczo – rozwojowych (Dz. U. Nr 75, poz. 467 – dalej: „u.zm.u.j.b.”). Według danych z rejestru gruntów, działka nr 37 o obszarze 2,01 78 ha składa się z trzech części objętych: zbiorem dokumentów ZD [...], który jest prowadzony dla nieruchomości o obszarze 1,0098 ha, zaginioną księgą hipoteczną „W. S.”, która prowadzona była dla nieruchomości o obszarze 0,5040 ha oraz księgą wieczystą nr „y”, która prowadzona jest dla nieruchomości stanowiącej działkę nr 5 o obszarze 0,5040 ha.

Księga hipoteczna prowadzona dla nieruchomości położonej w K. przy ul. P. [...] pod nazwą „O. K. NR 157, 158 i 159” zaginęła podczas działań wojennych i nie została dotąd odtworzona. Z zaświadczenia Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w S. z dnia 21 października 1957 r. wynika, że działka nr 4 położona na K. przy ul. Ś. [...] o powierzchni około 5040 m² jest niezabudowana i stanowi mienie opuszczone.

Sąd Rejonowy stwierdził, że przedłożona decyzja Wojewody z dnia 2 marca 2009 r. pozwala na ustalenie faktu nabycia przez wnioskodawcę prawa użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego działkę nr 37, lecz nie przesądza, że jej właścicielem jest Skarb Państwa. Wnioskodawca wykazał, że Skarb Państwa jest właścicielem nieruchomości objętej księgą wieczystą nr „y” oraz nieruchomości, dla której urządzony jest zbiór dokumentów ZD [...], nie wykazał jednak, by Skarbowi Państwa przysługiwało prawo własności części działki nr 37, która objęta była zaginioną księgą dawną „W. S.”. Nie dopełnił tym samym obowiązków wynikających z § 19 ust. 1 pkt 3 i § 20 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 września 2001 r. w sprawie prowadzenia ksiąg wieczystych i zbiorów dokumentów (Dz. U. Nr 102, poz. 1122 ze zm. – dalej: „rozporządzenie”). Niewykazanie tytułu własności Skarbu Państwa do całej nieruchomości stanowiącej działkę nr 37 stanowi natomiast przeszkodę do dokonania wpisu.

Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawcy, uznając ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz ich ocenę prawną za prawidłowe.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego wnioskodawca, powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Wskazał na naruszenie art. 21 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (jedn. tekst: Dz. U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm. – dalej: „u.k.w.h.”) w zw. z art. 219 k.p.c. przez przyjęcie, że dopuszczalne było zarządzenie połączenia wniosków w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, art. 626⁸ § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że ostateczna decyzja Wojewody z dnia 2 marca 2009 r. nie stanowi podstawy wpisu wnioskodawcy jako użytkownika wieczystego gruntu i właściciela budynków oraz przez oddalenie wniosku, mimo że nie było przeszkód do jego częściowego uwzględnienia, art. 626⁹ w związku z art. 2 ust. 4 u.zm.u.j.b. przez odmowę dokonania wpisu w sytuacji, gdy Skarb Państwa jest właścicielem nieruchomości objętej księgą wieczystą nr „y” oraz nieruchomości, dla której jest urządzony zbiór dokumentów ZD [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przed przystąpieniem do rozważenia zarzutu naruszenia art. 21 u.k.w.h. w związku z art. 219 k.p.c. przez zarządzenie połączenia spraw toczących się na skutek trzech oddzielnych wniosków w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, trzeba zauważyć, że w wymienionych przepisach uregulowane zostały dwie różne instytucje.

W art. 219 k.p.c. jest mowa o tym, że sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli są one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem. Przepis ten ma co do zasady odpowiednie zastosowanie także w postępowaniu nieprocesowym (art. 13 § 2 k.p.c.). Jak już niejednokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, połączenie kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia nie oznacza, że tworzy ono z tych spraw jedną nową sprawę. Połączenie takie ma jedynie charakter techniczny i jest podyktowane ekonomią procesową, nie pozbawia natomiast połączonych spraw ich odrębności i nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami. Sąd wydaje wprawdzie jeden wyrok,

ale zawierający rozstrzygnięcia co do każdej z połączonych spraw z osobna. Połączenie, o którym mowa, nie wywiera przy tym żadnych skutków z punktu widzenia prawa materialnego (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1967 r., I CR 158/67, OSNC 1968, nr 6, poz. 105, z dnia 24 października 2007 r., IV CSK 223/07, nie publ. i z dnia 19 grudnia 2008 r., II CSK 267/08, nie publ. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2000 r., V CZ 46/00, nie publ., z dnia 12 marca 2003 r., I PZ 155/02, nie publ., z dnia 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09, nie publ. i z dnia 1 grudnia 2011 r., I CSK 83/11, nie publ.).

W art. 21 u.k.w.h. jest natomiast mowa o tym, że właściciel kilku nieruchomości stanowiących całość gospodarczą lub graniczących z sobą może żądać połączenia ich w księdze wieczystej w jedną nieruchomość. Przytoczony przepis określa materialnoprawne skutki połączenia kilku nieruchomości w księdze wieczystej, w wyniku takiego połączenia bowiem powstaje jedna nieruchomość w znaczeniu prawnym. Jak już wyjaśniał Sąd Najwyższy, definicja zamieszczona w art. 46 § 1 k.c., zgodnie z którą nieruchomością gruntową jest część powierzchni ziemskiej stanowiąca odrębny przedmiot własności, zawiera nieostre kryterium wyodrębnienia części powierzchni ziemskiej. Z tej przyczyny przy objaśnianiu tego kryterium w doktrynie wyrażane są różne zapatrywania, które można sprowadzić do dwóch przeciwstawnych koncepcji. Według pierwszej z nich nieruchomością jest teren stanowiący własność jednego podmiotu, otoczony od zewnątrz gruntami innych podmiotów bez jakiegokolwiek nawiązywania do ksiąg wieczystych. Według drugiej koncepcji księga wieczysta jest natomiast czynnikiem wyodrębniającym nieruchomość gruntową, wobec czego graniczące z sobą działki należące do tej samej osoby mogą stanowić odrębne nieruchomości w rozumieniu art. 46 § 1 k.c., jeżeli co najmniej dla jednej z nich jest prowadzona księga wieczysta. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że dyrektywy systemowe sprzeciwiają się przypisywaniu pojęciu nieruchomości gruntowej innego znaczenia w obrębie ustawy o księgach wieczystych i hipotece niż w art. 46 § 1 k.c. Zawarta w tym przepisie definicja nieruchomości jest jedyną definicją obowiązującą w całym systemie prawa cywilnego, wobec czego odnosi się również do instytucji ksiąg wieczystych, które prowadzi się w celu ustalenia stanu prawnego nieruchomości (art. 1 u.k.w.h.). Księga wieczysta jest czynnikiem wyodrębniającym nieruchomość,

gdyż pozwala na skonkretyzowanie, kto jest właścicielem wydzielonego obszaru. Należy zatem przyjąć, że dwie graniczące z sobą działki gruntu należące do tego samego właściciela, dla których prowadzone są oddzielne księgi wieczyste, stanowią dwie odrębne nieruchomości gruntowe w rozumieniu art. 46 § 1 k.c. Jeżeli natomiast dla takich działek jest prowadzona jedna księga wieczysta, stanowią one – w rozumieniu powołanego przepisu – jedną nieruchomość gruntową. Przewidziane w art. 21 u.k.w.h., utworzenie jednej nieruchomości przez połączenie kilku z nich w jednej księdze wieczystej polega na przeniesieniu nieruchomości mających odrębne księgi wieczyste do jednej z nich; pozostałe księgi wieczyste ulegają zamknięciu i złożeniu do archiwum (§ 17 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego). Na skutek połączenia w jednej księdze wieczystej odrębnych, graniczących z sobą nieruchomości tracą one swoją samoistność, wskutek czego powstaje nowa nieruchomość gruntowa w rozumieniu art. 46 § 1 k.c. Wniosek taki wypływa również z treści art. 22 ust. 1 u.k.w.h., w którym jest mowa o „nieruchomości utworzonej przez połączenie” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2003 r., IV CK 114/02, OSNC 2004, nr 12, poz. 201, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2003 r., II CKN 1306/00, nie publ. i z dnia 22 lutego 2012 r., IV CSK 278/11, nie publ.).

Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 219 k.p.c. w związku z art. 21 u.k.w.h. przez zarządzenie połączenia trzech oddzielnych spraw, mimo że – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 24/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 24) – nie mogły one być objęte jednym wnioskiem, nie może odnieść zamierzonego skutku z kilku powodów.

Odwołanie się przez skarżącego do uchwały z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 24/06, powoduje w pierwszej kolejności konieczność ustosunkowania się do wyrażonego w niej poglądu, do którego Sąd Najwyższy nawiązał także w wyroku z dnia 8 listopada 2007 r., III CSK 183/07 (nie publ.). Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym skargę kasacyjną nie podziela tego poglądu, jest bowiem zdania, że analiza przepisów normujących prawo użytkowania wieczystego oraz instytucję ksiąg wieczystych prowadzi do wniosku, że wieczystemu użytkownikowi przysługuje uprawnienie do złożenia wniosku o połączenie kilku nieruchomości w jednej księdze wieczystej, jeżeli są to nieruchomości należące do tego samego

właściciela, którym może być Skarb Państwa, jednostka samorządu terytorialnego lub związek jednostek samorządu terytorialnego. Trzeba podkreślić, że samo brzmienie art. 21 u.k.w.h., zgodnie z którym z żądaniem połączenia może wystąpić właściciel nieruchomości, nie przesądza o braku odnośnego uprawnienia po stronie użytkownika wieczystego. Rozważając ten problem nie można abstrahować od przepisów regulujących zakładanie i prowadzenie ksiąg wieczystych. Zgodnie natomiast z art. 626² § 5 k.p.c., wniosek o dokonanie wpisu może złożyć właściciel nieruchomości, użytkownik wieczysty, osoba, na rzecz której wpis ma nastąpić, albo wierzyciel, jeżeli przysługuje mu prawo, które może być wpisane w księdze wieczystej. Założenie księgi wieczystej następuje przy tym – jak wynika z art. 626⁸ § 10 k.p.c. – z chwilą dokonania pierwszego wpisu. Skoro użytkownik wieczysty z mocy art. 616² § 5 k.p.c. jest uprawniony do złożenia wniosku o dokonanie wpisu, to nie można wyłączyć jego uprawnienia do złożenia wniosku o założenie księgi wieczystej, o odłączenie z dotychczasowej księgi wieczystej części nieruchomości i założenie księgi wieczystej dla odłączonej części nieruchomości lub o jej przyłączenie do innej księgi, a także o połączenie kilku nieruchomości w jednej księdze wieczystej. Trzeba zauważyć, że odmienne ujęcie tego zagadnienia pociągałoby za sobą skutki, które trudno byłoby pogodzić z przyznanym użytkownikowi wieczystemu w art. 233 k.c. uprawnieniem do rozporządzania swoim prawem. W ramach tego uprawnienia użytkownik wieczysty może w drodze umowy przenieść prawo użytkowania wieczystego nieruchomości lub jej wydzielonej części na kolejnego nabywcę. Przeniesienie użytkowania wieczystego w drodze umowy wymaga z kolei wpisu do księgi wieczystej, który w tym wypadku ma charakter konstytutywny (art. 27 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (jedn. tekst: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.)). Dla przeniesienia użytkowania wieczystego wydzielonej części nieruchomości konieczne jest więc założenie osobnej księgi wieczystej dla odłączonej części nieruchomości lub przyłączenie tej części do innej księgi wieczystej (§ 36 ust. 2 rozporządzenia). Potrzeba taka zachodzi również w wypadku podziału nieruchomości oddanej w użytkowanie wieczyste w postępowaniu sądowym. Osobą, która może złożyć wniosek o założenie księgi

wieczystej i dokonanie wymaganego wpisu jest w obu wypadkach użytkownik wieczysty.

Brak ważkich argumentów, które mogłyby przemawiać za wyłączeniem z ogólnej regulacji zawartej w art. 626² § 5 k.p.c. uprawnienia do złożenia przez użytkownika wieczystego wniosku o połączenie kilku nieruchomości w jednej księdze wieczystej. W praktyce może chodzić o połączenie kilku nabytych w użytkowanie wieczyste nieruchomości, które sąsiadują z sobą lub stanowią całość gospodarczą. Odwoływanie się w uchwale z dnia 7 kwietnia 2006 r., III CZP 24/06, do postulatu ochrony prawa własności nie przekonuje, gdyż art. 21 u.k.w.h. nie należy do przepisów kształtujących treść prawa własności. Wypada dodać, że pogląd taki dominuje również w nauce prawa.

O braku skuteczności zarzutu naruszenia art. 219 k.p.c. w związku z art. 21 u.k.w.h. świadczy też analiza żądań poszczególnych wniosków, w których skarżący domagał się założenia oddzielnych ksiąg wieczystych dla części działki nr 37, objętej zaginioną księgą wieczystą „W. S.”, i dla części działki nr 37, objętej zbiorem dokumentów ZD [...]. Nie chodziło mu zatem o przewidziane w art. 21 u.k.w.h. połączenie kilku nieruchomości w jednej księdze wieczystej.

Omawiany zarzut nie mógłby odnieść zamierzonego skutku z tej wreszcie przyczyny, że skarżący nie podjął nawet próby wykazania, by niedopuszczalne w jego przekonaniu zastosowanie art. 219 k.p.c. mogło mieć istotny wpływ na wynik połączonych spraw. Uszło uwagi skarżącego, że art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga nie tylko wskazania przepisu prawa, który jego zdaniem został naruszony i wyjaśnienia, na czym naruszenie polegało, lecz także wykazania, jaki mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Skarżący powinien więc wykazać, że następstwa stwierdzonych wadliwości postępowania były tego rodzaju, że kształtowały lub co najmniej współkształtowały treść kwestionowanego orzeczenia.

Zarzut obraży art. 626⁸ § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że ostateczna decyzja Wojewody z dnia 2 marca 2009 r., wydana na podstawie art. 2 ust. 3 u.zm.u.j.b., nie stanowi podstawy wpisu użytkownika wieczystego, jest wynikiem wadliwej interpretacji motywów, które legły u podstaw zaskarżonego postanowienia. Sąd Okręgowy stanął bowiem na stanowisku, że powołana decyzja pozwala

na ustalenie faktu nabycia przez skarżącego prawa użytkowania wieczystego gruntu stanowiącego działkę nr 37, lecz nie przesądza o tym, że właścicielem tej działki jest Skarb Państwa. Przyczyną nieuwzględnienia wniosków w poszczególnych połączonych sprawach było niewykazanie, że Skarbowi Państwa przysługuje prawo własności części działki nr 37, która objęta była zaginioną księgą wieczystą dawną „W. S.”.

Rację ma w tej sytuacji skarżący podnosząc, że niewykazanie tytułu własności Skarbu Państwa w odniesieniu do opisanej części działki nr 37, równoznaczne z niedopełnieniem obowiązków wynikających z § 19 i § 20 rozporządzenia, nie uzasadniało oddalenia wniosków w dwóch pozostałych spośród połączonych spraw. Sąd Okręgowy – dzieląc ocenę prawną Sądu pierwszej instancji – zaaprobował pogląd tego Sądu, że „niewykazanie tytułu własności Skarbu Państwa do całej nieruchomości stanowi przeszkodę do dokonania wpisu”. Pogląd ten trzeba jednak uznać za przedwczesny. W sprawie nie poczyniono bowiem ustaleń co do tego, czy istnieją dokumenty geodezyjne, stwierdzające, jakiej części działki nr 37 odpowiada działka objęta księgą wieczystą nr „y”, oznaczona poprzednio numerem 5. Z dotychczasowych ustaleń nie wynika też czy doszło do geodezyjnego wyodrębnienia części działki nr 37, objętej zbiorem dokumentów ZD [...]. Okoliczności te są natomiast istotne dla oceny zasadności wniosków o dokonanie wpisu w księdze wieczystej nr „y” oraz o założenie księgi wieczystej dla części działki nr 37, objętej zbiorem dokumentów ZD [...].

Okoliczność, że skarżący nie wykazał tytułu własności Skarbu Państwa w odniesieniu do części działki nr 37 objętej zaginioną księgą wieczystą dawną „W. S.” uzasadniała oddalenie wniosku tylko w tym zakresie, nie uzasadniała natomiast sama przez się oddalenia wniosków dotyczących części działki objętych księgą wieczystą nr „y” oraz zbiorem dokumentów ZD [..].

Skarżący ma oczywiście rację wywodząc, że w postępowaniu wieczystoksięgowym nie ma przeszkód do częściowego uwzględnienia wniosku. Nie ma również przeszkód do uwzględnienia wniosku w niektórych tylko z kilku oddzielnych spraw połączonych do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Na koniec wypada dodać, że, zgodnie z art. 2 ust. 4 u.zm.u.j.b., decyzja wojewody stwierdzająca – w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa – nabycie przez jednostkę badawczo-rozwojową prawa użytkowania wieczystego gruntu i prawa własności budynków stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej. Wpis do księgi wieczystej nie jest przy tym przesłanką konstytutywną dla powstania użytkowania wieczystego, jeżeli nabycie tego prawa nastąpiło z mocy ustawy (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1998 r., III CZP 33/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 67 oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2002 r., III CZP 71/02, OSNC 2003, nr 10, poz. 133).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie oraz postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 12 stycznia 2011 r., Dz. Kw."x", w części dotyczącej wniosku o wpis w księdze wieczystej nr „y” oraz wniosku o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości, dla której prowadzony jest zbiór dokumentów ZD [...], i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, natomiast w pozostałej części skargę kasacyjną oddalił jako pozbawioną uzasadnionych podstaw (art. 398¹⁴ k.p.c.).